

Брой 18

юни, 2010 година

**Издава
клуб „Журналистика“
при Общински детски
център за култура и
изкуство – Русе**

Вестникът се разпространява безплатно

Посетете сайта на клуба
<http://ekip101.com>

Моето любимо място в любимия Русе

Аз живея в Русе – град, пълен с чудесни и вълшебни места – те са много, но само едно е моето любимо – Паркът на младежта. Там можеш да се насладиш на магията на спокойствието и да наблюдаваш как децата растат докато се забавляват на воля.

В красивия парк, пълен с чудни дървета, цветя и полянки, можеш за миг да се замислиш само за себе си. Ако обаче все пак останеш сам в парка, това не е така хубаво и приятно, отколкото с приятели. С тях можеш да поиграеш, да се поразходиш, да направите нещо заедно, което ще ви накара да се смеете. Разбира се, ако си сам, също е приятно, но не можеш да усетиш „тръпката“, която усещаш, само ако си в компания. Но пък можеш да помислиш за живота си.

В парка можеш да покараш колело, да изведеш кучето си на раз-

ходка, да седнеш на някоя пейка, да пийнеш нещо разхладително през дългите горещи летни дни или просто да се разходиш по дългите зелени алеи.

Най-много обичам да ходя в парка през лятото и есента. Но той е красив и през цялата година.

През лятото всичко е зелено, децата са много и създават усещане за безгрижие, на което можеш да се наслаждаваш колкото искаш, докато се разхождаш. Можеш да отидеш до Дунава, да погледаш как леко и величествено си тече, тече... Има обаче една статуя на мечка, намираща се на голяма поляна с дървета. Обичам да ходя там. Мечката създава чувството, че е велика. Според мен тя е богинята на този парк, макар и да не го обитава. До тази поляна има хълм, по който можеш да се спуснеш с колело. Много е забав-

но! Аз вече съм се спускала и непременно ще го направя отново!

През есента целият парк е златисто-оранжев. Тогава всички алеи и поляни сякаш горят. Много е приятно да се разхождаш из парка през този сезон. Събираш си пожълтели дъбови листа и жълъди, от които можеш да си направиш много фигурки или хербарий.

През зимата паркът е целият побелял. Можеш да скочиш в снега и да направиш с тялото си фигури на „снежни ангели“, да целиш приятелите си със снежни топки или да се пързаяш с шейна или найлонов чувал. Тогава паркът също е много красив, макар и да е целият в бяло и мъничи студен.

> на стр. 2

Ана-Мария МОЛНАР
СОУ „Христо Ботев“ – Русе

101 възможности

На 30 и 31 октомври т.г. Русе отново ще бъде столица на младото българско слово. Градът ще види кулминацията на Четвъртия национален ученически конкурс за литературно творчество и журналистика „Стоян Михайловски“ – Русе '2010.

Както е известно, в конкурса могат да участват ученици от 1 до 12 клас, темата е свободна – по избор на младите творци. Двата раздела включват: поезия и проза; колективно и индивидуално журналистическо творчество.

Участниците в конкурса трябва да изпратят своите творби най-късно до 30 септември 2010 година.

Ученическият конкурс се организира от Община Русе и ОбДЦКИ.

Подробности – в сайта на конкурса:
<http://mihailovski.ekip101.com>

се нарича новият проект, в който ще участва клуб „Журналистика“ при ОбДЦКИ – Русе. Проектът бе представен на пресконференция в Агенцията за устойчиво развитие на Русе и региона, изпълнител на проекта. Той се реализира с финансовата подкрепа на Община Русе по тематичен конкурс „Превантивни програми за подрастващи и хора в риск“.

Продължителността на проекта е 6 месеца: юни – декември 2010 г. Преки участници в дейностите са 10 ученици от клуба, а крайни бенефициенти – учениците от русенските училища. Проектът цели да допринесе за намаляване на употребата на алкохол от учениците, да стимулира участието на младите хора в превенция на алкохолизма сред своите връстници, да привлече общественото мнение. Предстоят обучения, разработване на медийни презентации и представянето им пред връстници в училищата.

Няколко хиляди възпитаници на русенските училища и техните преподаватели се събраха на 24 май, за да отбележат Деня на българската просвета и култура и на славянската писменост. Под звуците на „Върви, народе възродени“, водени от знамената на учебните заведения и портретите на Светите братя, двата лъча се събраха пред Общината, където ги очакваха множество граждани. След тържествения Парад на знамената и приветствието на кмета Божидар Йотов възпитаници на ОбДЦКИ изнесоха празнична художествена програма.

Как празнуваха българите в Букурещ четете в репортажа на Кремена и Марина > на стр. 4

Водата – тази пречистваща свободна сила

Водата. Едно от най-големите богатства на Земята. Един от най-хубавите подаръци на майката Земя към нас хората. Едно от най-красивите и чисти произведения на природата.

Но доколко ценим и пазим своя безценен Божий дар? Уважаваме ли се взаимно?

За мен водата е изключително важна. Тя може да те накара да се почувстваш чист и спокоен, когато имаш нужда. Тя не просто утолява жаждата ти, а ти дава глътка нов живот. Изпълва те с енергия и сила, дори понякога може да ти даде нов смисъл, за да продължиш напред. Пречиства душата и цялото ти същество. Кара те да се почувстваш като нов човек, който с нейната помощ е способен на всичко. Показва силата на природата и на истинските неща от живота.

Няма нищо по-хубаво от една чаша вода сутрин, преди да потънеш в ежедневните си задължения. Или пък от един студен душ, за да отвориш сетивата си и да се почувстваш жив, като новороден. Водата винаги е готова да ти помогне – след тежък ден или пък след неприятна

случка. Тя може да ти премахне лошата енергия, да изчисти тежките неприятни мисли... И поне за няколко минути да забравиш всичко, да почувстваш спокойствие и мир със себе си.

Водата е толкова красива, нежна, свободна. За нея няма граници, няма разделение между хора, животни, растителен свят. Тя е навсякъде. Нейната сила е огромна. Дори една нейна снимка може да те накара да се почувстваш по-жив и свободен. Наблюдавайки я, можеш да се пренесеш на чудни, непознати никому места. Тя просто те понася и те отвежда из собствения си магичен свят. Водата те кара и да се усмихваш, забавляваш... Защото тя може да бъде и много забавна. Всеки обича да се пръска с вода или пък да плува, или само да се разхожда край брега на река, езеро, море. Романтиката, която създава водата, е като една магия. Не нужно да си с някого на плажа, тя ти е достатъчна. От нея можеш да научиш много тайни, водата може да ти разкаже много истории и приказки за минали, сегашни, а и бъдещи неща... А ако искаш, можеш да й споделиш своя тайна. Бъди сигурен, че никой няма да я узнае.

За водата винаги могат да се научат нови неща. Може да се каже, че

нейният е един от най-непознатите светове в нашия космос. Тя винаги може да те изненада. Или пък да те нарани. Свидетели сме на хиляди случаи, в които тя, даващата сила за живот, бързо и за минути го отнема. Както може да ти помогне да сгловиш света си, така може и да го разбие на хиляди парченца. В такива случаи изпитваш омраза, ярост към безценния подарък и го ненавиждаш, но... Тогава тя не се интересува за твоите чувства. Даже си остава спокойна, мирна и чиста, както винаги. Готова да продължи напред... Нищо че минути преди това е разбила света ти и цялото ти същество.

Но ние, хората всъщност мислим ли за Водата? Или само се сещаме за нея, когато имаме нужда да се почувстваме живи и спокойни. Не мислим какво ли причиняваме с действията си. Не се замисляме, когато я замърсяваме...

Водата е много по-силна от нас. Във всичко. Водата винаги ще я има. Тя винаги ще продължава хода си напред. Но може и да изчезне. Сама ще избере. Водата може да съществува и без нас. Друг е въпросът дали ние можем да живеем без нея. Мисля, че всеки знае отговора. Затова нека просто се замислим какво правим за нея.

Кремена ЦАНЕВА

* Есето спечели първа награда в конкурса „Чиста вода за здрава свят“ на „Вук“ ООД и ОМД – Русе за 2010 г.

Моето любимо място...

> от стр. 1

През пролетта обаче паркът изведнъж оживява. Всички дървета отново стават зелени, а той за пореден път се превръща в много приятно място за разходка и игри.

Паркът е очарователен през цялата година, колкото и да се променя!

Моето любимо място в града ми е именно този парк, не само защото е много красив, но и заради усещането за безгрижие, което създава, защото е място за разходка и игри.

Мисля, че тези причини са достатъчни, за да мога да кажа, че Паркът на младежта е моето любимо място в Русе!

Паркът на младежта

Русе – град, мил град, пълен с много красиви места, места като Парка на младежта. Малък парк

отрупан с приказни цветя, пълен с играещи си малки деца. Високи дървета, зелена трева, и всичко това е една красота. Паркът е място за разходка, но може и да е за игра с топка. Той е място вълшебно, където мнозина

са изживели своето детство. Малък, но красив парк, в един голям красив град. Да, това е Паркът на младежта, моето любимо място в Русе!

Свободата на реда и редът на свободата

Свободата е идея, вдъхновявала редица революции и въстания из целия свят. И какво от това? Какво наистина освобождава свободата? Свобода на какво?

Какво всъщност представлява понятието свобода? Българските революционери от минали епохи са го разбирали като свобода от чуждовластие. Френските революционери – като свобода от едновластие. Руските – като свобода от властта на аристокрацията. Очевидно свободата е тясно свързана с властта. Все някой по тая земя иска да се освободи от властта на някого другото. Мислим, че сме „оковани“ от властта на някой диктатор, мислим, че правителствата ни ограничават.

Не съм съгласен. Властта и свободата са два демона в самите нас. Желанието за власт, което всеки от нас има вътре в себе си, постоянно се бори с желанието за свобода. Нали Ницше се бореше за своето „желание за власт“, а Хитлер малко по-късно се бореше за свобода на арийската раса, използвайки някои от Ницшеските идеи?

Има ли разлика между свободата и властта? Къде е границата: къде свършва властта и започва

свободата?

Точно там, където започва редът.

Редът е странно нещо. Сбор от последователни правила за организация или избор. Освен това, и по-важното – категорията „ред“ е субективна. Всеки от нас тълкува реда съгласно вътрешните си демони Власт и Свобода. Тези демони определят границата помежду си, която наричаме ред. Способността да наложим властта над самите себе си, като в същото време не ограничим свободата си – точно това е редът. И докато вътрешно сами си определяме тази граница, то в обществен план е различно.

В обществен план е невъзможно. Няма „универсална“ граница между свободата и властта – значи не може да има и универсален ред. Винаги ще има част от обществото чийто вътрешен ред не съвпада с обществения. Това е голям проблем. Точно тази група хора „ражда“ революциите, точно тя радее за промяна. Тя иска свободата дори чрез жертване на реда. Принципът на анархизма е точно такъв – липса на ред, липса на власт в определена група хора. Липса на йерархия. Всички са равни.

Нека си представим едно такова

101 изцепки

Какви бисери се раждат, когато говорят знаменитостите, показва британският таблоид „Сън“:

„Та къде ще се състои тази година кинофестивалът в Кан?“ (Кристина Агилера)

„Налагало ми се е да бъда на много места отвъд океана, ...например в Канада.“ (Бритни Спирс)

„Когато гледам телевизия и виждам тези бедни гладуващи деца по целия свят, не мога да сдържа сълзите си. Аз също бих искала да съм толкова слаба, но без тези мъки, смърт и така нататък.“ (Марая Кери)

„Единственият щастлив актьор е мъртвият актьор, защото само тогава не му се налага да се променя. След смъртта си аз, по всяка вероятност, ще съм четница.“ (Силвестър Сталоун)

„Тютюнопушенето убива. Ако вие сте убит, губите много важна част от живота си.“ (Брук Шийлс)

„Никога не съм искала да ходя в Япония. Просто защото не ми харесва рибата. А знам колко популярна е тя там, в Африка.“ (Бритни Спирс)

„Мисля, че филмът „Clueless“ е много дълбок. Мисля че е дълбок в смисъл, че е много лек. Мисля, че лекотата трябва да идва от много дълбоки места, ако е истинска лекота.“ (Алиша Силвърстоун)

„Уверен съм, че хомосексуалният брак трябва да е само между мъж и жена.“ (Арнолд Шварценегер)

общество – в което няма официален ред. В този случай вътрешночовешките демони Власт и Свобода ще „излязат“ от вътрешния свят на човека и ще водят битката си „навън“. След време всеки човек ще бъде изкушен от идеята за власт над другите, дори чрез жертване на свободата. В ситуация на повсеместно желание за власт е необходим ред. Само чрез този ред може да се прероди пожертваната Свобода.

Точно това представлява редът – висш съдник на свободата и властта. Ако свободата бъде пожертвана, редът ще я възкреси. Ако властта бъде пожертвана в името на свободата, редът ще се намеси.

Няма свобода без ред. Няма ред без свобода. Няма свобода без власт. Няма власт без ред и свобода. Редът е най-важното нещо. Редът е свободата във властта и властта в свободата. Редът е единственото, към което трябва да се стремим – той е Висшият баланс.

За какво ни е повече свобода, ако нямаме ред да я контролираме?

Георги ИВАНОВ

* Есето спечели първата награда в конкурса на Младежката НДСВ по едноименната тема и авторът ще пътува до Брюксел

Обичам те, моя родна Земя!

Земята – моята родна планета, е едно от най-важните неща за мен. Това е така, защото без нея не ще съществува нищо от живота, който живеем. Нямаше да има как да опитаме от сладките му моменти и изобилое човечеството не би видяло бял свят. Толкова много неща зависят от съществуването на Земята. Тя е едно чудо, създадено да превърне всички наши желания в реалност.

Живеем на толкова хубаво място. Хорските очи не са пригодени да харесват природата на другите планети. Това е в същността ни – дървото, символ на живота, би ни допаднало повече от замрялата гола скала. Свързваме го с нас, хората, също така одухотворени, затова чувстваме природата толкова близка. Тя всъщност е нашето второ „аз“, свързани сме пряко с нея и не можем да преживеем без природата.

Вярно, не сме видели всичко, или по-точно не знаем почти нищо за другите кълчета от Вселената. Може и да има място някъде там, където да е по-красиво и

по-приятно, но точно това съмнение поражда едни от най-лошите качества на човека – алчността и завистта. Ние винаги искаме да получим повече, дори повече отколкото ни е необходимо. Затова и не дооценяваме всичкото благо, с което ни дарява нашата планета.

А тя е толкова щедра – дава на хората абсолютно всичко, от което те имат нужда: дава им дом,

Изборът на Далми

прехрана и способност да имат семейство. В замяна обаче Майката Природа не може да очаква почти нищо. Отплатата на хората е да садят по някое дръвче или да създават резервати, което е нищо в сравнение с пораженията, които й нанасят. Замърсяваме я поголовно, с производството на повече техника и автомобили практически намаляваме нейните ресурси, разхищаваме вода-

та, която не е неизчерпаема, и прочее, и прочее. А не трябва да нараняваме така нашата втора майка, трябва да я пазим и да се възхищаваме на прелестите й.

Не е ли време наистина да се замислим колко много значи за нас нашата родна планета Земя. Какво ни дава и какво й отнемат чрез някои от действията си. Аз я обичам, защото без нея нищо от моя живот нямаше да съществува. А същевременно тя го осмисля, като ме дарява с мигове щастие при вида на красивата, заобикаляща ни зеленина.

Дом на толкова много личности, характери и емоции, Земята те връща до първичния ти лик, до това, което си всъщност. Нейната чистота и свежест ти помага да загърбиш всички проблеми и да срещнеш щастиято.

Щастиято да си част от Синята планета.

Марина ИВАНОВА

*Есето участва в конкурса „Сребърна 2010“ на тема „Земята наш дом“

Вероника завърши с отличие средно образование, изкара красиво бала и кандидатства ПР в СУ „Климент Охридски“.

Отворени мисли

Като в транс, като хипнотизиран се разхождаш из света, разминаваш хора без лица, поздравяваш безименни персонажи. Вървиш сам, но не се чувстваш самотен. Обикаляш тъмните алеи, но за теб слънцето никога не е залязвало. Толкова много желания, безброй копнежи пулсират в ума ти, предизвикват хаос в иначе перфектно систематизираниите ти мисли.

Знаеш ли какво правиш? Сигурен ли си в себе си? Можеш ли да изградиш своя собствена реална приказка, в която да живееш паралелно с всички останали? Ако успееш, ще споделиш ли с някого как си го постигнал?

Защото това ти постижение заслужава поне едно „Браво!“, и то със страховито големи размери. Заслужаваш много, заслужаваш всичко. Щом веднъж си показал, че можеш и...без него!

Вероника АТАНАСОВА

Георги и Мария са най-популярните имена в България

Най-популярните мъжко и женско име в България са съответно Георги и Мария, сочат данните на Националния статистически институт към края на 2009 г. Името Георги носят 176 184 мъже или 4.79 на сто от всички представители на силния пол, а Мария се наричат 125 414 дами или 3.2 на сто от нежния пол.

Повече от 67 хиляди са личните имена на постоянно живеещите в страната български граждани. Разнообразието на имена сред жените е по-голямо от това при мъжете.

Второ по разпространение

в страната е името Иван, което носят 175 869 мъже. По популярност го следват мъжките имена Димитър, Николай, Петър, Христо, Йордан, Стефан, Тодор и Васил. В класацията следват Стоян, Александър, Атанас, Ангел, Красимир, Пламен, Никола, Кирил, Илия и Ивайло... От всички мъже 38% притежават 20-те най-разпространени лични имена. Най-често срещаните мъжки мюсюлмански имена са Мехмед, Ахмед и Мустафа.

При женските имена второ по популярност е името Иванка, което носят 72 215 дами. Следват го имената Елена, Йорданка, Пенка,

Марийка, Росица, Даниела, Радка и Виолета, Петя, Десислава, Надежда, Маргарита, Стоянка, Силвия, Гергана, Румяна, Емилия и Стефка. 19.4 на сто притежават от 20-те най-разпространени женски имена. Най-често срещаните мюсюлмански имена сред жените са Фатме, Айше и Емине.

В последните години все по-често се използват съставни имена, най-вече при момичетата. При тях първенството държи Ана-Мария – около 350 деца, следвано от Мария-Магдалена – около 100 и Мария-Антоанета, съобщават от НСИ.

101 усмивки

– Иванчо, ти си преписал съчинението за кравите от Петърчо!
– Не е вярно, госпожо.
– А защо съчиненията ви си приличат като две капки вода?
– Защото сме писали за една и съща крава...

Келнер казва на клиента:
– Забележителност в нашия ресторант се големите охлюви.
– Знаем. Миналия път един такъв ме обслужва.

Една мравка и един слон решили да ограбват банка. По време на обира мравката каза на слона:
– Слоне, ти бягай, мен ме видяха!

Стоян отглежда прасета и се снима сред тях. После показва снимката на приятелите си и се хвали:
– Този в средата съм аз!

Още от стари времена е било установено, че е необходимо народът да бъде образован. Светите братя Кирил и Методий създават буквите, тъй необходими за славянската писменост. Това е било оценено истински от високообразования цар Симеон. Той назначава учители по всички краища на България и така образова народа, че периодът на неговото тридесетгодишно царуване се нарича Златният век.

И до ден-днешен образованието остава задължително. Да, но нека сами се огледаме и преценим ние как се отнасяме към това. Каква е преценката за самите нас? Дали правилно решаваме какво да учим и как ще го използваме в живота?

Безспорно, талантлив народ сме българите. В по-старите ни времена никой не е налагал кой какво да учи, но в много области на науките имаме изявени българи. Компютърът е изобретен от българин и още, и още изобретения – все на българи.

Училището вчера е ясно, а днес накъде

Затова си мисля, че е добре да преценим ние как се трудим днес, каква е преценката ни за училището, за учителите. Какви са отношенията ни към тази изконна за българина институция? Нашите предци са смятали училището за святиня, а учителите са били на почит и уважение. Днес обаче какво е отношението ни към тях, колко ги

уважаваме? Даже има учители, бити от ученици. Да не говорим за агресивността на подрастващите един към друг. Побойща, даже убийства. И защо? Кое ни прави такива? Усеща се, че има и агресивни родители, и такива с много пари. Те могат всичко,

не ги интересува какво правят децата им. А те бягат от час, за да избегнат изпитване. Някои родители купуват образованието на децата си и така този оформящ се и с грижите на учителя човек е осакатен за живота.

Ясно е едно, като че ли ние самите трябва да стъпим здраво на земята, да се огледаме, да се вземем в ръце и да се потрудим както трябва.

Велизар АНГЕЛОВ

Една страница за изиявите на младите творци от Общински детски център за култура и изкуство-Русе

Как празнуват 24 май българите в Букурещ

*От мястото на събитието репортерите на „Екип 101“ Марина ИВАНОВА и Кремена ЦАНЕВА

На празника на българската просвета и култура и на славянската писменост заедно с хор „Дунавски вълни“ и ние – Марина и Кремена от клуб „Журналистика“, посетихме резиденцията на българския посланик в Румъния, по негова покана. Приемът бе организиран от Посолството на Република България в Букурещ по 24 май, като събитието на Аляя Александру в румънската столица бе почетено от много гости, сред които дипломати, живеещи и работещи там българи, румънски и русенски творци

Това бяха първите ни стъпки в журналистиката на мястото на събитието и останахме много удовлетворени – беше един от най-забавните ни и задружни дни. Както се казва, съчетавме полезното с приятното. Прекрахме

си много весело с малките хористи, те са много приятни, лъчезарни и усмихнати деца и е прекрасно да си в тяхната компания.

Още от началото започнахме пътуването с хубави емоции, когато се сприятелихме с деца от хор „Дунавски вълни“. Малките певци от II до IV клас ни разказаха много интересни истории от репетиции и изпълнения. По всичко личи, че си прекарват много добре в хора и че са щастливи да участват в него, да усвояват певческото изкуство под ръководството на диригента Весела Тодорова и корепетитора Милена Рубчева. Децата бяха много нетърпеливи да пристигнат, за да направят изпълнението си, защото наистина много харесват да пеят и това им доставя удоволствие.

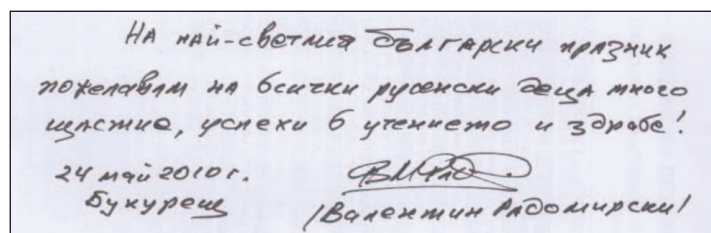

Деца от хор „Дунавски вълни“ с Марина и Кремена преди концерта.

Публиката остана очарована от изпълнението на „Върви, народе възродени“ и другите възрожденски песни, както и от другите изпълнения по време на празничния концерт – на формацията за народни песни към ансамбъл „Русчуклийче“ с диригент Анелия Кирилова, на ансамбъла за народни танци към Unicredit Bulbank, на българчето Веселина Гергешанова, на българи от румънския град Търговище. Весито, която е ученичка в българското училище в Букурещ, рецитира стихотворението „Кирил и Методий“. Тя ни каза, че харесва България и че иска да се върне, за да може отново да види красивата ѝ природа. Тя обича пеенето, рисуването, литературата и като всяко дете компютрите. По време на песните, танците и рецитациите имаше и коктейл за гостите. Ние, младите журналисти се запознахме с много видни личности, сред които посланика г-н Валентин Радомирски (който отпрати поздрав към всички русенчета по случай светлия празник), Георги Василски (кореспондент на БНР в Букурещ) и актрисата Елен Колева, която много се зарадва, че сме започнали да се занимаваме с журналистика и ни пожела успех.

След края на празненството ни очакваше малко време за разходка и докато децата бяха с диригентката и пианистката на хора, ние от клуба (заедно с нашия ръководител Пламен Атанасов) направихме бърза динамична обиколка на някои от забележителностите в „малкия Париж“. Заедно посетихме църквата „Три светители“, където са мощите на Св. Димитър Басарбовски, поклонихме се пред патрона на Букурещ и на скалния манастир в с.Басарбово, и разгледахме красивите ѝ стенописи. Насладихме се на красивите фонтани и градинки в центъра на Букурещ и бързо обиколихме мола, защото времето ни притискаше, и кой с подаръци – кой не, се върнахме при автобуса. Останахме изтощени без дъх на връщане, където отново се забавлявахме с малките певци от хора. Освен всичко весело, научихме ги и на някои тънкости в грима и красивата визия, за да са все така чаровни на сцената.

Накрая, след толкова хубави моменти, когато се върнахме в родния си град, бяхме „посрещнати“ от абитуриентите. А както се знае, баловете винаги носят страхотно парти настроение. Радвахме се и викахме с тях, за да можем да изразим и нашето щастие от изминалия ден. След всички преживявания установихме, че е много хубаво да си журналист – видяхме с какво възхищение ни гледаха децата, за тях бяхме не само по-големи, а и някакси по-важни. Ако не бяхме част от клуб „Журналистика“, може би нямаше да изпитахме тази тръпка от запознанството с известни хора и писането на материали. Никога не бихме съжалили, че сме част от клуба, издаващ този вестник, точно заради всички тези положителни емоции.

101 поклона

Деветгодишната Василена Цекова взе участие в XVIII международен детски фестивал на изкуствата „Лачени обувки“, който се проведе от 27 до 30 май в Берковица. Малката солистка от ДВГ „Слънце“ с ръководител Наталия Константинова се състезава в раздел „Забавна песен“ във втора възрастова група от 8 до 12 години. В конкуренция с още 17 деца Василена спечели втора награда, въпреки че беше най-малката участничка в групата. Тя се представи с песните „Боянският майстор“ и „Тази вечер аз съм хубава“, изпълнена в оригинал на френски език.

Студио „Театър“ с ръководител Любомир Кънев взе голямата награда на Пети национален ученически театрален фестивал „Климент Михайлов“ – Русе 2010 – за спектакъла „Сън в лятна нощ“ от Шекспир. В юнския фестивал участваха повече от 500 млади артисти, обединени творчески в 36 ученически трупни от цялата страна.

101 аплодисмента

Деца от Школата за народно пеене с ръководител Светлана Недкова участваха в конкурса-надпяване „С песните на Мита Стойчева“, посветен на 100-годишнината от рождението на певицата в родното ѝ място с. Обединение, община Полски Тръмбеш. В конкурса се явиха 30 индивидуални изпълнители от 13 области в страната на възраст от 4 до 95 години. Малките певци от ОБДЦКИ спечелиха куп награди – при малките Деница Йорданова и Адриана Николова (8 г.) взеха съответно първа и трета награда; при по-големите Христина Башакова (17 г.) и Христина Колева (16 г.) завоюваха първи, а Дилиана Бобокова (13 г.) – втора награда.

